

Διπλά εγκληματική χαρακτηρίζει τη βίαιη συμπίεση του βιοτικού επιπέδου στην Ελλάδα ο Γιώργος Αργεΐτης, καθηγητής Οικονομικών στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, συνεργάτης του ΙΝΕ / ΓΣΕΕ. Στον απόηχο των αξιώσεων της τρόικας για δραστική μείωση των εισοδημάτων στον ιδιωτικό τομέα, εξηγεί και αποδομεί τους στόχους της λεγόμενης εσωτερικής υποτίμησης. Επιπλέον, τονίζει ότι το κόστος εργασίας σε μια χώρα θα πρέπει να προσδιορίζεται με βάση το μέσο μισθό του εργατή και αναλύει γιατί η μείωση του κόστους διαβίωσης δεν θα είναι ανάλογη της μείωσης των εισοδημάτων. Κυρίως, όμως, υπογραμμίζει ότι το πρόβλημα ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας δεν οφείλεται στο ύψος του κόστους εργασίας αλλά στις ανεπαρκείς παραγωγικές δομές οι οποίες έχουν συρρικνωθεί στη διάρκεια της μεταπολιτευτικής περιόδου. Αύριο ακολουθεί το δεύτερο σκέλος της συνέντευξης του καθηγητή Αργεΐτη στο tnxs.gr αναφορικά με το περιβόητο PSI. **Η τρόικα υπερασπίζεται με σθένος τη λογική της εσωτερικής υποτίμησης, δηλαδή της μείωσης των εισοδημάτων. Τι προσδοκάται με αυτή την πολιτική;**

Η τρόικα ακολουθεί ένα πάρα πολύ συγκεκριμένο μοντέλο οικονομικής πολιτικής το οποίο εφαρμόζει το ΔΝΤ εδώ και 10ετίες σε πολλές χώρες που αντιμετωπίζουν κρίσεις χρέους είτε αυστηρά δημοσιονομικές, είτε προερχόμενες κυρίως από μεγάλες ανισορροπίες στο εξωτερικό ισοζύγιο. Η ελληνική περίπτωση δίνει το δικαίωμα στην τρόικα να κάνει χρήση του συγκεκριμένου μοντέλου, διότι θεωρεί ότι αντιμετωπίζει και τις δύο ταυτόχρονες κρίσεις, δηλαδή και τη δημοσιονομική και εκείνη του ισοζυγίου πληρωμών.

Τι προσδοκά; Όσον αφορά στο θέμα της ανταγωνιστικότητας, θεωρεί ότι η μείωση των εισοδημάτων στον ιδιωτικό τομέα, δηλαδή στην ουσία η μείωση των μισθών, θα περιορίσει το κόστος εργασίας (είναι άλλο ζήτημα το κόστος παραγωγής) και αυτό με τη σειρά του θα προκαλέσει μία βελτίωση της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας, πράγμα που θα οδηγήσει με τη σειρά του στην αύξηση των εξαγωγών.

Ταυτόχρονα, η μείωση των εισοδημάτων θα συμπιέσει αφενός το βιοτικό επίπεδο, αφετέρου τις εισαγωγές. Άρα, θεωρητικά, θα επέλθει κάποια εξισορρόπηση στο εξωτερικό ισοζύγιο της οικονομίας.

Εσείς πώς κρίνετε αυτή την προσέγγιση;

Πρόκειται για μία τελείως λανθασμένη προσέγγιση, διότι αγνοεί τα δομικά και διαρθρωτικά προβλήματα της ελληνικής οικονομίας. Προσωπικά, όταν μιλάω για διαρθρωτικά προβλήματα, δεν εννοώ εκείνα που εννοεί ο κ. Παπαδήμος ή η κυρίαρχη αντίληψη που

αναφέρεται στον τρόπο λειτουργίας της αγοράς. Αντίθετα, εννοώ την ικανότητα του παραγωγικού συστήματος της χώρας να δημιουργεί νέα προϊόντα, εξαγωγές, εισοδήματα, απασχόληση. Αυτό είναι το ουσιαστικό διαρθρωτικό δομικό πρόβλημα μιας οικονομίας. Η ασκούμενη πολιτική δεν αντιμετωπίζει αυτό.

Το πρόβλημα της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας δεν είναι πρόβλημα κόστους εργασίας αλλά πρόβλημα καθυστερημένων τεχνολογικών δομών, μιας πολύ κακής ποιότητας επιχειρηματικότητας η οποία κερδοσκοπεί και δεν δημιουργεί, όπως και παραγωγικών δομών οι οποίες έχουν εξασθενήσει, έχουν συρρικνωθεί στη διάρκεια της μεταπολεμικής και κυρίως μεταπολιτευτικής περιόδου.

Συνεπώς, αυτές οι επιλογές θα οδηγήσουν σε απόλυτη αποτυχία ως προς τον επιδιωκόμενο στόχο που είναι η εξισορρόπηση του ισοζυγίου πληρωμών. Όμως, θα προκαλέσει επίσης τεράστιες αρνητικές κοινωνικές συνέπειες, αφού θα οδηγήσει σε αυτό που αναφέρεται ως εσωτερική υποτίμηση, το οποίο δεν είναι κάτι άλλο παρά μία βίαιη συμπίεση του βιοτικού επιπέδου της πλειονότητας των Ελλήνων.

Ζητούμενο, εδώ , είναι αν θα περιοριστεί παράλληλα και το κόστος διαβίωσης για τον εκάστοτε πολίτη.

Αυτό είναι το δεύτερο ζητούμενο. Πράγματι, θα μπορούσαμε να δεχτούμε ότι το κόστος εργασίας αποτελεί έναν από τους προσδιοριστικούς παράγοντες των τιμών. Θα πρέπει, όμως, να συνεκτιμηθεί και η παραγωγικότητα, δηλαδή η οργάνωση της παραγωγής, η επιχειρηματικότητα, η τεχνολογία. Μπορούμε να έχουμε αυξήσεις μισθών και ταυτόχρονα μείωση του κόστους εργασίας λόγω της αύξησης παραγωγικότητας.

Άρα, με δεδομένο ότι δεν γίνεται καμία συζήτηση περί παραγωγικότητας, γιατί έτσι θα αναδεικνυόταν και η σημαντική ευθύνη του ιδιωτικού τομέα σε αυτή την κρίση, όλο το βάρος πέφτει στους μισθούς. Μία μείωση του κόστους εργασίας, δυνητικά, θα μπορούσε να οδηγήσει σε μείωση των τιμών, εφόσον το ποσοστό του κέρδους έμενε σταθερό. Θα μπορούσε όμως να οδηγήσει, και εκεί θα οδηγήσει, σε μία κερδοσκοπική συμπεριφορά από την πλευρά των επιχειρήσεων, οι οποίες θα αντιμετωπίσουν τη συγκεκριμένη εξέλιξη ως μια ευκαιρία αύξησης του ποσοστού του κέρδους για να καλύψουν και τις σημερινές μεγαλύτερες φορολογικές υποχρεώσεις τους.

Άρα, θεωρώ ότι μπορεί να δούμε τις τιμές να μειώνονται, όχι όμως αναλογικά της μείωσης των εισοδημάτων. Και στο βαθμό που θα συμβεί, αυτή η μείωση των τιμών θα επέλθει ουσιαστικά λόγω της τεράστιας βύθισης της οικονομίας στην ύφεση και της καθίζησης της ζήτησης.

Πού βρίσκεται το μισθολογικό κόστος στην Ελλάδα, σε σχέση με τις υπόλοιπες χώρες της Ευρωζώνης;

Η άποψη ότι το κόστος εργασίας στην Ελλάδα έχει αυξηθεί σημαντικά είναι πλασματική και εμπεριέχει έντονα στοιχεία ιδεοληψίας. Το κόστος εργασίας το οποίο επιδρά στην ανταγωνιστικότητα πρέπει να προσδιορίζεται από το μέσο μισθό του εργάτη. Στην

«Είναι η παραγωγή, ηλίθιοι»

Συντάχθηκε απο τον/την Yiannis Aeras
Πέμπτη, 05 Ιανουάριος 2012 18:32

πραγματικότητα, όμως, προσδιορίζεται με βάση το μισθό του μάνατζερ και το μισθό του εργαζόμενου. Αν απομονώσουμε αυτές τις δύο επιδράσεις, δηλαδή αν εκτιμήσουμε το κόστος εργασίας με βάση το κόστος του εργαζόμενου που βρίσκεται μέσα στην παραγωγή, τότε τοποθετούμαστε πολύ πιο χαμηλά. Αν συνεκτιμήσουμε και το μισθό του μάνατζερ, τότε ανεβαίνουμε. Σε αυτή την περίπτωση, όμως, θα έχουμε κάνει μια λανθασμένη εκτίμηση η οποία -αν δεν εμπεριέχει σκοπιμότητα- είναι αποτέλεσμα ιδεοληψίας.

*Ο τίτλος αποτελεί παράφραση γνωστής ρήσης

[ΠΗΓΗ](#)